

Tâm Thần

Theo như lời chồng tôi thì có lẽ tôi bị điên nhẹ và tâm thần nặng. Mỗi lần làm sai cái gì thì chồng tôi hỏi nhẹ nhàng "*em bị điên à?*" Khi có ai đó đến nhà chơi mà nói chuyện với tôi, tôi thấy tôi cũng hoàn toàn tỉnh táo nhưng chồng tôi lại nói với khách "*đừng nghe con tâm thần*".

Một lần đau đầu không tưởng nổi, tôi đến bệnh viện tâm thần cách nhà 30 cây số để khám. Chao ui! Đến đó mới thấy cái bệnh viện tâm thần nó tuyệt vời làm sao. Vào cổng, tôi cứ rịn tay ga mà xe không qua được cái rãnh, anh bảo vệ liền chạy tới nhẹ nhàng: "*em để anh!*". Anh tắt máy dắt qua cái rãnh nhẹ nhàng rồi quay lại hỏi tôi: "*em đi khám à?*", tôi "*dạ*", cảm ơn và bước vô sân bệnh viện.

Vào đến gần cửa vào thì có một xe hơi của bệnh viện đang lùi, tôi vẫn bước thong thả trên đường lùi xe của anh tài xế. Anh tài xế dừng xe, thò đầu qua cửa xe hỏi tôi: "*em đi khám hả?*", rồi cười. Tôi dạ và cười với anh tài. Vào khám, một em trai đưa sổ thứ tự cho tôi kèm theo một nụ cười thân thiện và dẫn tôi tới ghế ngồi chờ. Đến lượt, cái loa kêu tên tôi cũng rất nhẹ nhàng... Bác sĩ khám cho tôi cũng nhẹ nhàng, hỏi tôi đau ở đâu, đau như thế nào, cuộc sống có áp lực không... Tôi ngồi kể, tôi nói: "*dạ em bị đau đầu, em muốn chữa cho hết đau, đau không chịu nổi anh ạ*". Nhận thuốc xong tôi ra về, anh bảo vệ nhìn tôi cười triu mến, dắt xe qua cái rãnh dùm tôi. Mặc dù chưa uống thuốc nhưng cảm giác vừa bước ra từ bệnh viện tâm thần thật dễ chịu, những câu hỏi, những nụ cười...

Chiều chồng tôi đi làm về hỏi: "*Em khám sao rồi?*". Tôi kể lại đầu đuôi rồi kết luận: "*bệnh viện tâm thần thật là dễ chịu*." Chồng tôi nghe xong nói: "*Đồ tâm thần!*" Tôi mỉm cười và nhẹ nhàng nói: "*Em không bị tâm thần, từ nay nếu anh còn kêu em như vậy em sẽ chém và đừng buồn vì có con vợ tâm thần*".

Cuộc sống đầy áp lực; là vợ chồng nếu không được như ca sĩ Ý Lan hát "hãy cứ là tình nhân..." Thì ít nhất cũng đừng nên có những lời lẽ kích động nhau ấy nhỉ!